

Ногою тисну по землі...

Анатолій Клименко

Ногою тисну по землі
і далі вище піднімаюсь
а стежки в'ються тут круті
що мою радість колисають

мабуть колишуть мої сни
що ждуть пробудження у слові
а може ждуть тої весни
що буде вимагати любові

так важко правду говорить
для тих хто правди чуть не хоче
так важко нам без неї жити
й не чути слово вже пророче

слова пророчі з уст моїх
так рідко стали вилітати
ми боїмось думок своїх
щоб тишу голосом злякати

злякати голосом себе
себе самого я боюся
бо зерно правди так гірке
що вже біди не оберуся

вже правди голос ми давно
із дому власного прогнали
а він нам стукає в вікно
щоб ми його не забували

він проситься до нас у дім
щоб нас тут радо привітати
і ту біду що сіла в нім
на віки вічні подолати

13.09.2025